

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Pabianicach sprawie sygn. akt I C 1341/16 z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. przeciwko pozwanemu A. Z. o roszczenie z weksla:

1. utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 31 grudnia 2015 r. wydany w sprawie I Nc 1646/15,
2. nakazał wypłacić z sum Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Pabianicach na rzecz radcy prawnego D. D. kwotę 738 zł, w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia oraz kwotę 53,01 zł tytułem zwrotu wydatków pełnomocnika pozwanego ustanowionego z urzędu.

Sąd Rejonowy wydał zaskarżone orzeczenie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

W dniu 6 maja 2014 r. A. Z. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki gotówkowej, na podstawie której powód przedstawił do dyspozycji pozwanego kwotę 500 zł, a pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić pożyczoną kwotę wraz z odsetkami i należnościami ubocznymi do dnia 6 czerwca 2014 r. Zabezpieczeniem wykonania zobowiązania był weksel in blanco wystawiony przez pożyczkobiorcę w dniu 6 maja 2014 r. Strony ustaliły, że w razie niespłacenia pożyczki w terminie, pożyczkodawca będzie uprawniony do naliczenia opłat: 100 zł za kolejny miesiąc przedłużenia terminu spłaty pożyczki, 200 zł za każde wezwanie do zapłaty, 600 zł tytułem kosztów postępowania windykacyjnego.

Powód wezwał pozwanego w pismach:

- z dnia 17 lipca 2015 r. – do zapłaty kwoty 1.000 zł w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania, wraz z informacją, że na kwotę tę składa się należność główna 800 zł oraz koszty wezwania do zapłaty 200 zł; wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 22 lipca 2015 r.,
- z dnia 30 lipca 2015 r. – do wykupu weksla wystawionego na kwotę 1.600 zł do dnia 20 sierpnia 2015 r., pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego; wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 31 lipca 2015 r.

Pozwany osiąga dochody z tytułu świadczenia rentowego i emerytalnego w łącznej kwocie 1.446,05 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy wskazał, że na podstawie art. 254 § 1¹ zd. 1 k.p.c. badanie prawdziwości pisma może nastąpić przez porównanie pisma na zakwestionowanym dokumencie z pismem tej samej osoby na innych dokumentach niewątpliwie prawdziwych. Oznacza to, iż Sąd może zweryfikować stanowisko strony, co do jej podpisu, nawet samodzielnie na podstawie ww. przepisu, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. I CZ 119/13, opubl. Legalis nr 1066922).

Sąd Rejonowy porównał podpisy na zakwestionowanych dokumentach z niewątpliwie prawdziwymi podpisami pozwanego na innych dokumentach, tj. pismach procesowych, złożonych przez niego w niniejszej sprawie oraz w dowodzie osobistym, uznając bez wątpliwości, iż wszystkie te podpisy są identyczne, tak więc zostały złożone przez tę samą osobę. Brak jakichkolwiek przesłanek wzbudzających podejrzenie na temat ewentualnej nieautentyczności podpisów widniejących na wekslu i umowie pożyczki.

Dodatkowo pozwany zgłaszając zarzut nieautentyczności podpisu nie wykazał, by występował do organów ścigania w związku z ewentualnym podrobieniem jego podpisu na dokumentach.

Z tego względu Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy dotyczący opinii z biegłego grafologa – uznając dowód ten za niepotrzebny i mogący spowodować jedynie zbędne przedłużenie procesu.

Pozwany nie złożył innych zarzutów ani wniosków dowodowych, nie wykazał, iż dokonał spłaty zadłużenia w całości bądź w części.

Sąd Rejonowy nie dopatrzył się uchybień w wydanym w niniejszej sprawie w dniu 31 grudnia 2015 r. nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Z tego względu nakaz zapłaty należało utrzymać w mocy na podstawie art. 496 k.p.c.

Przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną w urzędzie pozwanemu nastąpiło na podstawie § 6 pkt 3 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. 2013, poz. 490 ze zm.).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wydane orzeczenie w części, tj. w zakresie punktu 1. Pozwany zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, w szczególności:

1. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyprowadzenie niezgodnych z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki wniosków, w szczególności uznanie przez Sąd, iż brak jakichkolwiek przesłanek wzbudzających podejrzenie na temat ewentualnej nieautentyczności podpisów widniejących na wekslu i umowie pożyczki. Podczas, gdy okoliczność ta, wobec jej zakwestionowania przez pozwanego, nie została w toku procesu udowodniona, zaś Sąd nie dysponuje wiedzą specjalistyczną i nie jest władny oceniać organoleptycznie autentyczności pisemnych naniesień na dokumentach i ich pochodzenia,

2. art. 254 § 1 zd. 1 i 2 k.p.c. poprzez zastosowanie i porównanie przez Sąd pisma na zakwestionowanych dokumentach z podpisami pozwanego znajdującymi się w aktach sprawy, bez wezwania osoby, od której zdaniem Sądu pismo niewątpliwie prawdziwe pochodziło, w celu napisania podyktowanych jej wyrazów,

3. art. 254 § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego z opinii biegłego grafologa na okoliczność wykazania braku autentyczności podpisu pozwanego na wszystkich dokumentach załączonych do pozwu.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o ponowne rozpoznanie postanowienia Sądu wydanego na rozprawie w dniu 10 stycznia 2017 r. oddalającego wnioski dowodowe pozwanego oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność autentyczności podpisu na wszystkich dokumentach załączonych do pozwu (po wcześniejszym przedłożeniu przez powoda oryginałów tychże dokumentów).

Na tej podstawie pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uchylenie w całości nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 31 grudnia 2015 r. wydany w sprawie I Ne (...) i oddalenie powództwa w całości oraz przyznanie pełnomocnikowi pozwanego kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, podnosząc, iż koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017 r. sprawy o sygn. akt III Ca 567/17 z powództwa (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. przeciwko A. Z. na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 17 stycznia 2017 roku, sygn. akt I C 1341/16 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pabianicach, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał, że w jego ocenie apelacja okazała się zasadna i skutkowałą uchynieniem wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy nadmienił, że główny zarzut sprowadzał się do oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego na okoliczność nakreślenia podpisu znajdującego się na dokumencie weksla przez pozwanego i samodzielne ustalenie, że podpis ten pochodzi od pozwanego.

Skoro zatem w niniejszej sprawie do rozstrzygnięcia kwestii autentyczności podpisu na wekslu, a także umowie pożyczki między powodem a pozwanym niezbędne było posiadanie wiadomości specjalnych to mogły one zostać uzyskane wyłącznie poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa, a zatem nieprzeprowadzenie omawianego dowodu stwarza wysokie prawdopodobieństwo nieprawidłowego rozstrzygnięcia procesu.

Konstatując Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy naruszył dyspozycję art. 254 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie bez udziału biegłych, że podpis na wekslu został nakreślony przez pozwanego i jednocześnie niezasadnie oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność autentyczności podpisu na wszystkich dokumentach załączonych do pozwu.

Sąd Okręgowy uznał zatem, że wobec nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność pochodzenia podpisu nakreślonego w wekslu przez pozwanego nie doszło do merytorycznego rozpoznania zarzutu pozwanego. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, bowiem nie przesądził, czy doszło do powstania między stronami ważnego zobowiązania i wobec tego czy istnieje roszczenie powoda wobec pozwanego.

Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P. pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oraz podkreślając, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji powinien przede wszystkim dokonać pełnych ustaleń faktycznych dotyczących zawarcia umowy przez pozwanego z powodem, w tym w szczególności autentyczności podpisów znajdujących się w umowie pożyczki, deklaracji wekslowej oraz w samym wekslu, co wymaga obligatoryjnego przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu badania pisma ręcznego.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł pozwany, zaskarżając wydane orzeczenie w całości. Pozwany zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 386 § 4 k.p.c. poprzez uznanie, iż sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy oraz wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W związku powyższym skarżący wniósł, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 zd. pierwsze k.p.c., o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego. Ponadto na podstawie art. 395 § 2 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. poddał pod rozagę uchylenie zaskarżonego postanowienia w trybie w przepisie tym przewidzianym. Pozwany wniósł wreszcie o przyznanie pełnomocnikowi pozwanego kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, podnosząc, iż koszty te nie zostały uiszczone w całości, ani w części.

Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt II CZ 82/17 z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. przeciwko A. Z. o zapłatę, po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2017 r. zażalenia pozwanego na wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 lipca 2017 r., sygn.. akt III Ca 567/17, uchylił zaskarżony wyrok i pozostawił rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

W uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał, że Sąd II instancji – jak wynika z art. 386 § 4 k.p.c. – może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w trzech wypadkach, tj. w razie:

stwierdzenia nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.), nie rozpoznania przez sąd I instancji istoty sprawy albo, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.).

Jeżeli u podstaw orzeczenia kasatoryjnego legły przesłanki określone w art. 386 § 4 k.p.c. Sąd Najwyższy bada, czy rzeczywiście sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy albo czy rzeczywiście wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Dokonywana ocena ma jednak charakter czysto procesowy, co oznacza, że nie może wkraczać w merytoryczne kompetencje sądu II instancji rozpoznającego apelację. Zażalenie przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. nie jest bowiem środkiem prawnym służącym kontroli materialnoprawnej podstawy orzeczenia; kontrola taka może być przeprowadzona wyłącznie w postępowaniu kasacyjnym. Z tej przyczyny odmienne ujęcie zakresu kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu toczącym się na skutek zażalenia przewidzianego w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. trzeba uznać za niedopuszczalne. A zatem w postępowaniu zażaleniowym prowadzonym na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Sąd Najwyższy kontroluje jedynie, czy sąd II instancji prawidłowo zakwalifikował określoną sytuację procesową, jako odpowiadającą przyjętej podstawie orzeczenia kasatoryjnego i w zależności od wyniku tej kontroli albo oddała zażalenie, albo uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że o nierozpoznaniu istoty sprawy można mówić wówczas, gdy sąd nie odniósł się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania, albo merytorycznych zarzutów strony, uznając bezzasadnie, że nie jest to konieczne z uwagi na istnienie przesłanek materialnoprawnych lub procesowych unicestwiających roszczenie.

Według art. 254 § 1 k.p.c. badanie prawdziwości pisma dokonuje się z udziałem, lub bez udziału biegłych, zwłaszcza przez porównanie pisma na zakwestionowanym dokumencie z pismem tej samej osoby na innych dokumentach niewątpliwie prawdziwych. Z treści tego przepisu wynika, że badanie prawdziwości dokumentu może nastąpić nie tylko za pomocą środka dowodowego – opinii biegłego grafologa, ale również poza tym środkiem dowodowy, tj. poprzez porównanie przez sąd charakteru pisma na zakwestionowanym dokumencie z pismem tej samej osoby na innych dokumentach. W piśmiennictwie przyjęto, że porównanie pism przez sąd stanowi inny środek dowodowy w rozumieniu | przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Aktualność zachowało stanowisko SN, zgodnie, z którym pomimo, że art. 254 przewiduje możliwość sprawdzenia prawdziwości pisma bez udziału biegłego, jednak praktycznie odstępienie od powołania przez sąd biegłego w sytuacji, gdy prawdziwość pisma została zakwestionowana, może nastąpić jedynie w wypadkach wyjątkowych, gdy fałsz podpisu jest tak oczywisty, że na tle konkretnych okoliczności jego stwierdzenie nie nasuwa wątpliwości i nie wymaga specjalnych wiadomości ani przeprowadzenia badań.

W przypadku rezygnacji przez organ procesowy z przeprowadzenia dowodu opinii biegłego sądowego, ciąży na nim obowiązek dochowania szczególnej staranności i ostrożności, przy jednoczesnym uwzględnieniu wszystkich okoliczności przesądzających o tym, że porównywanie pisma zwłaszcza w kontekście podpisu wymaga posiadania specjalistycznej wiedzy. To organ procesowy jest ostatecznym decydentem w zakresie podjęcia decyzji o konieczności przeprowadzenia ekspertyzy pisma przez biegłego. Procesowe znaczenie opinii biegłego z zakresu prawdziwości pisma należy sprowadzić do badania jego autentyczności, celem wykluczenia jakichkolwiek manipulacji, potwierdzenia ich wiarygodności.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy wskazał, że Sąd I instancji dopuścił dowód z oględzin dokumentów celem stwierdzenia prawdziwości podpisu pozwanego na umowie pożyczki przez porównanie podpisu pochodzącego od pozwanego o treści A. Z. z oryginalnym podpisem na umowie pożyczki gotówkowej z dnia 6 maja 2014 r. Dokonując oceny przedłożonych dokumentów oraz badając prawdziwość pisma przez porównanie podpisów na zakwestionowanych dokumentach trafnie uznał, że w sprawie nie jest wymagana fachowa wiedza stwierdzająca prawdziwość podpisu pozwanego i wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa, jako zmierzający do przedłużenia sprawy oddalił. Podstawę badania prawdziwości dokumentu stanowią okoliczności poddające w wątpliwość prawdziwość zawartej w nim informacji, jak też podpisu, którym został on opatrzony. W

sprawie Sąd Rejonowy przesądził o braku konieczności skorzystania z tego środka dowodowego. Należy zatem uznać, że Sąd II instancji niezasadnie uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

Ustalenia sądu I instancji wraz z możliwością ich uzupełnienia przez sąd II instancji pozwalają dojść do wniosku, że sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy, a także, iż wydanie wyroku przez sąd II instancji nie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Sąd I instancji rozważył zgłoszone przez powoda roszczenie, przeprowadził w tym zakresie postępowanie dowodowe, dokonał analizy zawartej umowy pożyczki i ocenił wyniki tego postępowania. Rozpoznał, więc zgłoszone roszczenia i zakwalifikował je stosownie do swojej oceny na tle dokonanych ustaleń.

Skoro Sąd II instancji stanął na stanowisku, że dokonana przez Sąd I instancji podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku nie jest zupełna, a jej kwalifikacja prawna jest wadliwa, nic nie stało na przeszkodzie, aby dokonał w orzeczeniu drugoinstancyjnym zupełnych ustaleń faktycznych i ich poprawnej kwalifikacji prawnej. Zwłaszcza, że w przyjętym w polskim modelu apelacji (apelacja pełna), postępowanie apelacyjne stanowi kontynuację postępowania przed sądem I instancji. A jego przedmiotem jest także rozpoznanie zgłoszonego w pozwie żądania, nie zaś wyłącznie kontrola zaskarżonego orzeczenia

Ponadto Sąd Najwyższy podkreślił, że po zmianie art. 386 § 4 k.p.c. z dniem 1 stycznia 2000 r. nawet potrzeba znacznego uzupełnienia postępowego dowodowego nie może stanowić podstawy do wydania przez sąd drugiej Instancji orzeczenia kasatoryjnego; może nią być – jak wynika jednoznacznie z obecnego brzmienia tego przepisu, oprócz nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy – tylko konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Z okoliczności niniejszej sprawy taka potrzeba jednak nie wynika.

Ze względu na zasadność zarzutu naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo, co następuje:

Zapisy ręczne, w brzmieniu (...) występujące w funkcji podpisu pożyczkobiorcy i wystawcy weksla, znajdujące się na kartach umowy pożyczki gotówkowej nr 125/14 zawartej w dniu 6 maja 2014 roku przez pozwanego z (...) Sp. z o. o., na wekslu własnym in blanco wypisanym na rzecz (...) Sp. z o. o., z datą „6.05.2014 r.” oraz deklaracji wekslowej, stanowiącej załącznik do w/w umowy zostały nakreślone przez A. Z., którego wzory pisma przedstawiono do badań, jako materiał porównawczy.

(opinia biegłego sądowego z zakresu badań dokumentów – k. 174-188)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna i jako taka skutkowałą jej oddaleniem.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) nie są obarczone błędem. Sąd Okręgowy przyjmuje zatem wskazanie ustalenia za własne, dzieląc również ich ocenę jurydyczną, przeprowadzoną w zgodzie z dyrektywami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c.

Podniesione przez apelującego zarzuty sprowadzały się wyłącznie do zakwestionowania prawdziwości podpisu złożonego przez skarżącego na dokumentach związanych z udzieloną mu przez powodową spółkę pożyczki, tj. na umowie pożyczki oraz na wekslu. Podniesione przez skarżącego zarzuty o tyle okazały się zasadne, że skutkowałą dopuszczeniem przez Sąd Okręgowy w Łodzi dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność dokonania oceny autentyczności złożonych podpisów na dokumentach stanowiących podstawę zgłoszonego roszczenia.

Biegły grafolog, po dokonaniu wnikliwej analizy oraz porównania wzorów pisma ręcznego A. Z., z tymi widniejącymi na umowie pożyczki nr (...) z dnia 6 maja 2014 r., wekslu własnym in blanco oraz deklaracji wekslowej, jednoznacznie

ocenił, iż podpisy złożone na wyżej wymienionych dokumentach zostały nakreślone przez pozwanego. Oznacza to, że pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki dnia 6 maja 2014 r. i podpisał weksel in blanco, stanowiący zabezpieczenie powyżej opisanej umowy i podpisał deklarację wekslową.

Mając powyższe na uwadze, należy bez żadnych wątpliwości stwierdzić, że pozwany podpisał dokumenty związane z udzieloną mu przez powoda pożyczką, a zatem jego roszczenie pozostaje w pełni uzasadnione. Powód wywodził swoje roszczenie z weksla będącego zabezpieczeniem umowy pożyczki z dnia 6 maja 2014 roku, wystawianego na podstawie deklaracji wekslowej podpisanej przez pozwanego. Przydatność weksla w obrocie, a jednocześnie największe ryzyko dla dłużnika wekslowego polega na tym, że ten papier wartościowy ucieleśnia w sobie – w przypadku weksla własnego – bezwarunkowe przyrzeczenie zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej (art. 101 pkt 2 prawa wekslowego). Okazując weksel własny, zawierający wszelkie wymagane prawem elementy, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, powód nie musi wykazywać już nic więcej, aby uzyskać wyrok zgodny z treścią weksla, jeżeli pominać okoliczności brane pod uwagę przez Sąd z urzędu. To dłużnik obowiązany jest wykazać wszelkie zarzuty, jakie przeciwko roszczeniu wekslowemu zgłasza. W tej sytuacji na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, że suma wekslowa nie odpowiada deklaracji wekslowej (art. 6 k.c.). Wykazanie to musi mieć przy tym charakter szczegółowy – pozwany musiałby wskazać i wykazać, dokładnie które części składowe sumy wekslowej są niezgodne z umową. Pozwany żadnych takich działań nie podjął. Z przyczyn wyżej opisanych, wobec niewykazania wadliwości weksla oraz żadnych prawnie doniosłych wad postępowania powoda w świetle stosunku podstawowego, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako niezasadną, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu przez radcę prawnego D. D. Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z § 8 pkt 3 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1, zw. §16 ust. 2 pkt 2, w zw. z § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, zasądzając na jego rzecz kwotę 738 zł z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym oraz apelacyjnym (369 zł x 2).